

İLİM VE HİLİM*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn...Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn...Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

l'lemû eyyühe'l-ihvân... Inne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

أَلَا أُرْقِيكَ بِرُقِيَّةٍ رَقَانِي بِهَا جَبْرِيْلُ تَقُولُ
بِسْمِ اللّٰهِ أُرْقِيكَ وَ اللّٰهُ يَشْفِيكَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ
يَأْتِيكَ مِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ، وَمِنْ
شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ تَرْقِي بِهَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ

(ابن سعد، ه.ك. عن ابى هريرة)

RE. 167/1 (*Elâ arkîke bi-rukyyetin rakânî cibrîlü, tekülü: Bi'smi'llâhi erkîke, va'llâhu yeşfîke, min külli dâin ye'tîke, min şerri'n-neffâsâti fi'l-ukad, ve min şerri hâsidin izâ hasede, terkî bihâ selâse merrât.*)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

“—Mefhar-i mevcûdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Seyyidü's-sâdât Muhammed Mustafâ râ salevât!” [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

“—Habîb-i Hüdâ Muhammed Mustafâ râ salevât! [Allâhümme salli alâ seyyidenâ muhammedin ve alâ âli seyyidinâ muhammed...]

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimizin şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

Geçen ki dersin bir hûlasasını yapalım ki, hadîs-i şerifleri hatırlamış olalım:

a. Lâ Havle ve lâ Kuvvete İllâ Bi'llâh

Hâkim ve Beyhakî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

أَلَا أَدُلُّكَ عَلَى كَلِمَةٍ مِنْ تَحْتِ الْعَرْشِ مِنْ كَنْزِ
الْجَنَّةِ تَقُولُ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

¹ Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.71, no:54; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.I, s.216, no:193; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.257, no:1707; İbnü'l-Münde, *Müsned*, c.I, s.233, no:179; Beyhakî, *Deavâtü'l-Kebîr*, c.I, s.101, no:135; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.453, no:1951; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.458, no:4482.

فَيَقُولُ اللَّهُ: أَسْلَمَ عَبْدِي وَاسْتَسْلَمَ

(ك. هب. عن أبي هريرة)

RE. 166/3 (*Elâ edüllüke alâ kelimetin min tahti'l-arşı, min kenzi'l-cenneti, tekülü: Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llâhi; ve yekülü'llâhu: Esleme abdî, ve's-tesleme.*)

(*Elâ edüllüke alâ kelimetin min tahti'l-arşı, min kenzi'l-cenneti*) “Sana Arş’ın altından, Cennet hazinelerinden bir söze delâlet edeyim mi? (*Tekülü*) Şöyle dersin: (*Lâ havle ve lâ kuvvete illâ bi'llahi*) ‘Güç ve kuvvet ancak Allah’a aittir.’ (*Ve yekülü'llâhu*) O zaman Allah-u Teâlâ şöyle buyurur: (*Esleme abdî, ve's-tesleme*) ‘Kulum teslim oldu ve selâmet buldu.’”

Bu kelimeyi her kim dilinden bırakmazsa, dünya ve âhîret saadetlerine ulaşır.

b. Zikir Meclislerine Devam Etmek

Ebû Nuaym ve Beyhakî, Ebû Rezin RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

أَلَا أَدُلُّكَ عَلَى مَلَاكٍ هَذَا الْأَمْرِ الَّذِي تُصِيبُ

² Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.492, no:9024; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XIII, s.317; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.367; Ebû Rezin RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.837, no:43329; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.460, no:4499.

بِهِ خَيْرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ عَلَيْكَ بِمُجَالَسَةِ
 أَهْلِ الذِّكْرِ وَإِذَا خَلَوْتَ فَحَرِّكْ لِسَانَكَ مَا
 اسْتَطَعْتَ بِذِكْرِ اللَّهِ، وَأَحِبَّ فِي اللَّهِ وَأَبْغِضْ
 فِي اللَّهِ يَا أَبَا رَزِينٍ هَلْ شَعَرْتَ أَنَّ الرَّجُلَ إِذَا
 خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ زَائِرًا أَخَاهُ شَيْعَهُ سَبْعُونَ
 أَلْفَ مَلِكٍ كُلُّهُمْ يُصَلُّونَ عَلَيْهِ وَيَقُولُونَ
 رَبَّنَا وَصَلْ فِيكَ فَصَلُّهُ فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ
 تَعْمَلَ جَسَدِكَ فِي ذَلِكَ فَافْعَلْ

(حل. کر. عن أبي رزین)

RE. 166/4 (Elâ edüllüke alâ milâki hâze'l-
 emri'llezî, tûsîbu bihî hayre'd-dünyâ ve'l-
 âhireti: Aleyke bi-mücâleseti ehli'z-zikri; ve
 izâ halevte, feharrik lisâneke me'steta'te bi-
 zikri'llâhi, ve ehibbe fi'llâhi ve ebgıd fi'llâhi;
 yâ ebâ rezin, hel şearte enne'r-racüle izâ
 harace min beytihî zâiren ehâhu, şeyyeahû
 seb'ûne elfe melekin, küllühüm yusallûne
 aleyhi, ve yukûlûne: Rabbenâ vesale fîke
 fesılhü; feini'steta'te en tu'mile cesedike fî
 zâlike fe'f'al.)

(Elâ edüllüke alâ milâki hâze'l-emri'llezî)

“Bu işin esası hakkında sana yol göstereyim

mi, (*tüsîbu bihî hayre'd-dünyâ ve'l- âhireti*) o sayede dünya ve ahiret hayırlarına erişirsin: (*Aleyke bi- mücâleseti ehli'z-zikri*) Zikir ehliyle düşüp kalkmanı sana tavsiye ederim.”

Dünya ve ahiretin saadetinin kıvamı, sizin zikir meclislerinize devamınıza bağlıdır. Siz zikir meclislerinde, gerek vaaz u nasihat, gerek ibadet, gerek zikir meclislerinde bulunduğunuz takdirde çok istifade edersiniz.

(*Ve izâ halevte, feharrik lisâneke me'steta'te bi-zikri'llâhi*) “Yalnız ve boş kaldığın zamanda da gücün yettiğince lisanını Allah'ı zikirle meşgul et! Başka şeylerle meşgul olma, Allah-u Teâlâ'nın zikrine dilini alıştır, boş kaldığın zamanlar, vaaz u nasihat meclislerinin dışında kaldığın zamanlar, vaazı dinle, sonra da daima Allahu Teâlâ'nın zikriyle dilini, gönlünü meşgul et!”

(*Ve ehibbe fi'llâhi ve ebgıd fi'llâhi*) “Allah için sev ve Allah için buğz et!” Sonra, kardeş ziyaretlerine son derece ehemmiyet ver!

(*Yâ ebâ rezin*) “Ey Ebû Rezin! (*Hel şearte enne'r-racüle izâ harace min beytihî zâiren ehâhu*) Biliyor musun ki insan bir mümin kardeşini ziyaret kasdiyle evinden çıktığı zaman, (*şeyyeahû seb'üne elfe melekin*) onu yetmiş bin melek teşyi eder, (*yusallûne aleyhi, ve yukûlûne*) hepsi de onun için şöyle dua ederler: (*Rabbenâ vesale fîke fesılhü*) “Ey Rabbimiz bu kişi senin için ziyarette bulunuyor, sen de rahmetini ona eriştir.”

(Feini'steta'te en tu'mile cesedike fî zâlike fe'f'al) “Sen de gücün yeterse, müslüman kardeşini ziyaret et!”

c. Hastalığınız ve Şifası

Deylemî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:³

أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى دَائِكُمْ وَدَوَائِكُمْ أَلَا إِنَّ
دَاءَكُمْ الذُّنُوبُ وَدَوَاءَكُمْ الْإِسْتِغْفَارُ

(الديلمى عن أنس)

RE. 166/6 (*Elâ edüllüküm alâ dâiküm ve devâiküm? Elâ inne dâekümü'z-zünûbü, ve devâekümü'l-istiğfâru.*)

(*Elâ edüllüküm alâ dâiküm ve devâiküm*) “Size, derdinizi ve devanızı bildireyim mi? (*Elâ inne dâekümü'z-zünûbü*) Haberiniz de olsun ki, sizin derdiniz günahlardır. (*Ve devâekümü'l-istiğfâru*) Devanız ise istiğfardır.”

Vücutlarınıza gelen arızaların, hastalıkların çoğu da günahlarınızdan dolayıdır. Binâen aleyh çok istiğfar ediniz ki, hem iç hastalıklarından hem dış hastalıklarından kurtulmuş olasınız, salim olabilesiniz.

³ Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.428, no:7147; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.136, no:478; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.479, no:2088; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.463, no:4497.

d. Allah'ı Hatırlatan Kimseler

İbn-i Şâhin, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَىٰ خِيَارِ هَذِهِ الْأُمَّةِ الَّذِينَ

إِذَا رَأَهُمُ النَّاسُ ذَكَرُوا اللَّهَ وَإِذَا

ذُكِرَ اللَّهُ عِنْدَهُمْ أَعَانُوا عَلَىٰ ذِكْرِهِ

(ابن شاهين عن ابن عباس)

166/7 (*Elâ edüllüküm alâ hıyâri hâzihi'l-ümmeti? Ellezîne izâ râhümü'n-nâsü zekeru'llâhe, ve izâ zükira'llâhu indehüm, eânû alâ zikrihî.*)

(*Elâ edüllüküm alâ hıyâri hâzihi'l-ümmeti*)
“Size şimdi bu ümmetin hayırlılarını haber vereyim mi?” diyor Peygamber Efendimiz. (*Ellezîne izâ raâhümü'n-nâsü zekeru'llâhe*) İnsanlar onları gördükleri vakitte Allah'ı hatırlarlar.”

(*Ve izâ zükira'llâhu indehüm*) “Onların yanında Allah zikredilirse, (*eânû alâ zikrihi*) onun zikrine yardımcı olurlar. Bunlar ümmetin en hayırlılarıdır.” buyuruyor.

⁴ *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.880, no:1900; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.V, s.463, no:4495.

e. Cebrâil AS'ın Öğrettiği Dua

İbn-i Mâce ve Hâkim, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

أَلَا أُرْقِيكَ بِرُقِيَّةٍ رَقَانِي بِهَا جِبْرِيلُ تَقُولُ
بِسْمِ اللَّهِ أُرْقِيكَ وَاللَّهُ يَشْفِيكَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ
يَأْتِيكَ مِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ وَمِنْ
شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ تَرْقِي بِهَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ

(ابن سعد، هـ.ك. عن ابى هريرة)

RE. 167/1 (*Elâ arkîke bi-rukyyetin rakânî cibrîlü, tekülü: Bi'smi'llâhi erkîke, va'llâhu yeşfîke, min külli dâin ye'tîke, min şerri'n-neffâsâti fi'l-ukad, ve min şerri hâsidin izâ hasede, terkî bihâ selâse merrât.*)

Bugünkü derste de şöyle buyruluyor:

⁵ İbn-i Mâce, *Sünen*, c.X, s.357, no:3515; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.446, no:9756; Hâkim, *Müstedrek*, c.II, s.590, no:3990; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.249, no:10841; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VII, s.403, no:24034; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.II, s.19, no:2127; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.IX, s.438, no:2027; Ebû Hüreyre RA'dan.

Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.V, s.196, no:8465; Taberânî, *Dua*, c.I, s.333, no:1088; Ammâr ibn-i Yâsir RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.71, no:28406; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.470, no:4511.

(*Elâ arkîke bi-rukjetin rakànî cibrîlü*) “Cebrâil AS’ın, şifa için bana okuduğu bir duayı, ben de sana okuyayım mı? (*Tekülü*) Şöyle dersin:

(*Bi’smi’llâhi erkîke*) “Allah’ın adıyla şifa bulman için sana okuyorum. (*Va’llâhu yeşfîke*) Ancak Allah sana şifa verir; (*min külli dâin ye’tîke*) sana gelen her hastalıktan, (*min şerri’n-neffâsâti fi’l-ukad*) düğümlere üfürenlerin şerrinden (*ve min şerri hâsidin izâ hasede*) ve hased ettiği zaman hasedcinin şerrinden...”

(*Terkî bihâ selâse merrât.*) “Bunu üç defa okursun!”

Rukye diye okumaya diyorlar. Okuyorsun birisine, bunun adına Arapça’da *rukye* diyorlar. Peygamber Efendimiz rahatsız olmuş, rahatsız olduğu vakitte Cebrail AS böyle dua etmiş.

Bunlarla, böyle Peygamber Efendimiz’in SAS’ın dualarıyla gerek kendimize, gerek çocukluğumuza, gerek dostlarımızdan hasta olanlara bunları yapmak evlâdır ve a’lâdır.

f. Cebrâil AS’ın Tavsiyesi

Ebû Ya’lâ ve Ebû Nuaym, Übey ibn-i Kâ’b RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁶

⁶ Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.VII, s.144, no:7110; Deylemî, *Müsnedü’l- Firdevs*, c.I, s.476, no:1941; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.X, s.272, no:17369; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.I, s.256; Übey ibn-i Kâ’b RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.II, s.220, no:3844; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.II, s.220, no:3844.

أَلَا أَعَلِّمُكَ مِمَّا عَلَّمَنِي جِبْرِيلُ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي
خَطِيئِي وَعَمْدِي وَهَزْلِي وَجِدِّي وَلَا تَحْرِمْنِي
بَرَكَةَ مَا أَعْطَيْتَنِي وَلَا تَفْتِنْنِي مَا حَرَمْتَنِي

(ع، حل . عن أبي بن كعب)

RE. 167/2 (*Elâ üallimüke mimmâ allemenî cibrîlü: Allâhümma'ğfir lâ hataî ve amdî, ve hezlî ve ciddî, ve lâ tahrirnî berekete mâ a'taytenî, ve lâ teftinnî fimâ harramtenî.*)

Efendimizin sözleri, tabii hep birer vahye taalluk eder, hem de kendiliğinden bir şey söylemez. Burada da buyuruyor ki:

(*Elâ üallimüke mimmâ allemenî cibrîlü*)
“Cibril’in bana öğrettiği bir duayı size öğreteyim mi?”

“—Buyur yâ Rasûlallah!”

(*Allâhümma'ğfir lâ hataî ve amdî*) “Allahım, benim hata ile veya bilerek, (*ve hezlî ve ciddî*) şaka veya ciddi olarak yaptığım günahlarımı bağışla! (*Ve lâ tahrirnî berekete mâ a'taytenî*) Bana ikram ettiğinin bereketinden beni mahrum etme! (*Ve lâ teftinnî fimâ harramtenî*) Bana vermediğin şeyde de beni fitneye düşürme!”

Cenâb-ı Hak insanlara çeşitli nimetler vermiştir; ilim nimeti, mal nimeti, amel nimeti, çok nimetler... Yâ Rabbi! Gerek hatalarım dolayısıyla, gerek kusurlarım dolayısıyla verdiğin bu nimetlerden beni mahrum etme!

Zenginlikten sonraki fakirlik, bilginlikten sonraki cahillik, amel ederken amelleri bırakıp da sonra amelsiz kalmak çok fenadır. Onun için bu Allah-u Teâlâ'nın bir gadabına uğramanın alametidir. Onun için SAS Efendimiz ne güzel demiş:

“—Verdiğin şu envai çeşit nimetlerin bereketinden beni mahrum etme yâ Rabbi!”

Çünkü Allah-u Teâlâ insanları çeşitli imtihanlara tâbi tutuyor. Bir sıhhat veriyor, mal veriyor, “Bakalım kulum bu sıhhatli halinde bu mallarıyla nasıl amel edecek?” diyor.

Onlarla eğer amel-i salih işliyor, hayra dair bir şeyler yapıyorsa; sevaplar alacak. Yok, o sıhhatiyle, servetiyle beraber amel-i salih işlemeyip onları kötü yollarda kullanıyorsa, o zaman o nimeti onun elinden çabuk alır. Şükrettikçe arttırır, şükrünü terk edince nimet elinden kayboluverir. Bu bir imtihan.

Sonra şükredecek ki insan, “Oh yâ Rabbi! Bu nimetleri bana ihsan ettin.” diyecek ki, nimet elinden çıkmasın!

Bir de olur ya, dünyanın halleri, yokluk hale düşer insan ve sıhhatin elden gittiği devirlere düşer. “Bakalım o zaman kul ne yapacak; sabır mı edecek, yoksa feryâd ü figân mı edecek?” diye imtihan olur. Sabır ederse yine ne mutlu ona. Sabretmez, feryâd ü figân ederse, ne yazık ona...

(Ve lâ teftinnî fimâ harramtenî) “Beni mahrum ettiğin şeylerden de beni fitnelendirme!”

Allah!.. O fitneler çok fena... Onun için Allah-u Teâlâ o men etmiş olduğu, haram kılmış olduğu şeylerle de bizleri fitnelendirmesin...

g. Allahım Ben Zayıfım, Beni Güçlendir

Taberânî, Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan; İbn-i Ebî Şeybe, Ebû Ya'lâ ve Hâkim, Büreyde el-Eslemî RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁷

أَلَا أَعْلَمُكَ كَلِمَاتٍ مَن يُرِدِ اللهُ بِهِ خَيْرًا يُعَلِّمُهُنَّ
إِيَّاهُ ثُمَّ لَا يُنْسِيهِ إِيَّاهُنَّ أَبَدًا قُلْ اَللّٰهُمَّ
إِنِّي ضَعِيفٌ فَقَوِّ فِي رِضَاكَ ضَعْفِي وَخُذْ
إِلَى الْخَيْرِ بِنَاصِيَتِي وَاجْعَلِ الْإِسْلَامَ مُنْتَهَى
رِضَايَ اَللّٰهُمَّ إِنِّي ضَعِيفٌ فَقَوِّنِي وَإِنِّي
ذَلِيلٌ فَأَعِزَّنِي وَإِنِّي فَاقِرٌ فَارْزُقْنِي

(طب. عن ابن عمرو؛ ش.ع.ك. عن بريدة)

⁷ Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.708, no:1931; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VI, s.346, no:6585; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.I, s.187, no:158; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.X, s.268, no:29965; Beyhakî, *Deavâtü'l-Kebîr*, c.I, s.173, no:237; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.465, no:1891; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X s.292, no:17424; Büreyde el-Eslemî RA'dan.

Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.285, no:17399; Abdullah ibn-i Amr ibnü'l-As RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.216, no:3831; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.II, s.266, no:1264.

RE. 167/3 (*Elâ üallimüke kelimâtin, men yüridi'llâhü bihî hayran yüallimühünne iyyâhü, sümme lâ yunsîhi iyyâhünne ebeden, kul: Allâhümme innî daîfun fe kavvi fî rıdâke da'fî, ve huz ile'l-hayri bi-nasiyetî, vec'alil-islâme müntehâ rıdâye; Allahümme innî daîfun fe kavvinî, ve innî zelîlün fe izzenî, ve innî fakîrün fe'rzuknî.*)

(*Elâ üallimüke kelimâtin*) “Sana bazı kelimeler öğreteyim mi, (*men yüridi'llâhü bihî hayran yüallimühünne iyyâhü*) Allah bir kimseye hayır murad ederse, onları ona öğretir. (*Sümme lâ yunsîhi iyyâhünne ebeden*) Sonra onları ebediyyen unutturmaz.”

(*Kul*) De ki: (*Allâhümme innî daîfun*) “Allah’ım, hiç şüphe yok ki ben zaifim. (*Fekavvî fî rıdâke da'fî*) Benim za’fımı rızan hususunda güçlendir.”

Allahım, ben zayıf bir kulunum. Sen beni takviye edersen ben kavî olurum. Yoksa ben zayıf bir mahlukum; nefse de aldanırım, şehvete aldanırım, şeytana aldanırım, her şeye aldanırım, zaafım çünkü. Binâen aleyh sen beni takviye et.

(*Ve huz ile'l-hayri bi-nâsiyetî*) “Benim alınımdan tut, hayra ulaştır. Beni daima hayırlara çek, beni hayırlarda kullan! (*Vec'alil-islâme müntehâ rıdâye*) En son benim razı olacağım şey de İslâmiyet olsun.”

İslâmiyet’e teslim olup, İslâmiyet’in bütün ahkâmına riayet etmekle beni nasiplendir. Benim razı olacağım en son şey Müslümanlık olsun, Müslümanlıktan beni bir an bile ayırma

Bir gün Ezan-ı Muhammedî okunuyormuş. Ezan-ı Muhammedî okunurken Ebû Bekr-i Sıddîk Hazretleri de Peygamber SAS'ın yanında bulunuyormuş. “*Eşhedü enne muhammeden rasûlü'llah*” deyince, böyle yapmış. [İki elinin başparmaklarını yanyana getirip, öpüp gözlerine sürmüş, üç defa.]

“—Ne yapıyorsun yâ Ebâ Bekir?” demiş.

“—Teberrüken yâ Rasûlallah, ism-i şerîfine teberrüken...”

“—Öyleyse onu ezanın arkasından oku!” demiş.

(Radîtü bi'llâhi rabben, ve bi'l-islâmi dînen, ve bi- muhammedin salla'llahu aleyhi ve selleme rasûlen ve nebiyyen, ve beri'tü min külli dînin yuhâlifü dîne'l-islâm.)

“Rab olarak Allah'a razı oldum, din olarak İslâm'a razı oldum. Rasûl ve nebî olarak Hz. Muhammed SAS'e razı oldum. İslâm dinine muhalif olan bütün dinlerden uzak olarak, yâ Rabbi ben senin dinin üzerindeyim!” diyerekten o duayı da oku diye tavsiye buyurmuşlar.

Onun için, insanın son razı olacağı şey İslâmiyet olsun. Her şey feda olsun, fakat İslâmiyet kalsın o adamda....

(Allâhümme innî daîfün, fekavvinî) “Ben zayıf bir kulum yâ Rabbi, beni kuvvetlendir. *(Ve innî zelîlün feizzenî)* Ben zelîlim, bana izzet ver.”

Bir insan ne kadar kuvvetli olursa olsun, dağları deviremez ya. Ne kadar kuvvetli olursa olsun dağlardan da kuvvetli olamaz. Binâen aleyh,

insan kendisinin zâfiyetini bilmelidir. Hâlık-ı Zülcelâl'e karşı şöyle diyerek dua etmelidir:

“—Allahım, ben zayıfım. Senin rıza yollarında beni takviye et, ben böyle şeylere aldanmayayım! Senin doğru yolundan kaymayayım, kaçmayayım.”

İnsan hakikaten şimdi kuvvetlidir ama ilk gelişle son gidişini insan şöyle düşünürse, ne kadar zelil olduğu meydana çıkar. Hele hastanelere şöyle bir gidip de insan, ne olur yarım saatini, on dakikasını verse de bir hastaları görse orada... Ne aslan adamlar, ne kavi adamlar, ne bilgin adamlar, ne kuvvetli adamlar ne hale düşmüşler oralarda! Nasıl hale düşmüşler, “Acaba benim yardımımıza kim gelebilir?” diyerekten böyle imdat diye iki tarafına bakınıyor fakat her şeyden eli kesilmiş, çaresiz bir halde.

E bu da bizim gibi bir insan. Yarın bakıyorsun ki o kavi insan toprağın altına da düşmüş. Artık elinden bir şey gelmez. Hani sen çok kaviydin ya, her şeyleri yapıyordun, beceriyordun, bugün niçin kımıldamıyorsun artık?

İnsan böyle bir zayıf bir mahluk, aciz, hayatıyla memâtı kendi elinde değil. En sahip olduğun şey bu, senin hayatın senin elinde değil. Elinde olmayınca artık o hayat kimin elindeyse, ona teslim olmak lazım.

Hayat kimin elinde? Allah-u Teâlâ'nın elinde... Öyleyse ona bağlan ve ondan yardım iste.

Onun için Efendimiz;

“—Ben zayıfım yâ Rabbi! Sen beni takviye eyle, kuvvetlendir. Ben ne kadar kuvvetli olsam, ne olsam da yine zelilim. Sen beni aziz edersen, ben aziz olurum. Yoksa ben aziz olamam kendiliğimden.” buyuruyor.

(*Ve innî fakîrûn fe'rzuknî.*) “Şüphesiz ben fakirim, beni hayırlı rızıklarla merzuk eyle!”

Fakirlik, insanda yalnız paranın olmamasıyla değildir. Parası olmaz, malı mülkü olmaz da insanın, zengin olur yine; gönlü zengindir. Bir fakirlik de var ki, Allah esirgeye, insanın parası pulu da olur ama, içi fakirdir, on parasının harcanmasına ödü kopar.

Bununla beraber bir de din yokluğu vardır, dinsizdir, yani dinden mahrumdur. Dinden mahrum olunca, onun varlığının hiç kıymeti yok. Hepsini yarın burada bırakıp gözlerini yumup gidecek. Asıl zenginlik odur ki, buradan ahirete bir servetle gidebilmek... Bu da iman ve amel-i sâlihle olur. İman ve amel-i sâlihten mahrumiyet en büyük fakirliktir.

Onun için Efendimiz'in, “Ben fakirim, beni her türlü fakirlikten muhafaza eyle yâ Rabbi!” demesi, “Beni hayırlı nimetlerle merzuk eyle!” demektir.

Dünya malları nasıl Allah tarafından veriliyorsa, iman, İslâmiyet ve amel-i sâlih de yine insana Allah tarafından verilir. İnsan kendi emeğiyle bunları kazanamaz, bunlar hep Allah-u Teâlâ'nın lütfudur.

Onun için daima ona sığınacağız, iltica edeceğiz, “Aman yâ Rabbi sen koru, sen muhafaza et, sen ihsan et, sen ikram et!” diye dua edip isteyeceğiz. Verirse ne mutlu bize!

h. Borçtan Kurtulmak İçin Dua

Hâkim ve Ziyâü'l-Makdîsî, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

أَلَا أَعْلَمُكَ دُعَاءً تَدْعُو بِهِ لَوْ كَانَ عَلَيْكَ مِثْلُ
جَبَلٍ دَيْنًا لِأَدَّاهُ اللَّهُ عَنْكَ قُلْ يَا مُعَاذُ اللَّهِ
مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ وَتَنْزِعُ
الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ مَنْ
تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ
رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ تُعْطِيهَا مَنْ تَشَاءُ
وَتَمْنَعُهَا مَنْ تَشَاءُ إِرْحَمْنِي رَحْمَةً تُغْنِينِي
بِهَا عَن رَحْمَةِ مَنْ سِوَاكَ

(ك.ض. عن أنس)

⁸ Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.I, s.336, no:558; Ziyâü'l-Makdîsî, *el-Ehâdîsü'l-Muhtâre*, c.III, s.137, no:2633; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.299, no:17442; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.229, no:15469; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.V, s.474, no:4519.

RE. 167/4 (*Elâ üallimüke duâen ted'û bihî, lev kâne aleyke mislü cebelin deynen leeddâhu'llâhü anke, kul yâ muâzü: Allâhümme mâlike'l-mülki tü'ti'l-mülke men teşâü, ve tenziu'l-mülke mimmen teşâü, ve tüizzü men teşâü ve tüzillü men teşâü, bi- yedike'l-hayri, inneke alâ külli şey'in kadîrun; rahmâne'd-dünyâ ve'l-âhireti, tu'tîhâ men teşâü, ve temneuhâ men teşâü, irhamnî rahmeten, tu'nînî bihâ an rahmeti men sivâke.*)

(*Elâ üallimüke duâen ted'û bihî*) “Sana bir dua öğretiyim mi ki, (*lev kâne aleyke mislü cebelin deynen leeddâhu'llâhü anke*) böyle dua ettiğinde, üzerine dağ gibi borcun da olsa, Allah sana onu ödettirir. Allah-u Teâlâ onun sebeplerini halk eder, seni o borçtan kurtarır.”

Nasıl kurtarır? Aklımız ermez.

Bir insan borcu vermek için borçlanırsa, borç alıyor ama borcu ödemekte azimli, esbabını Allah ona halk eder, o borcu öder. Cenâb-ı Hak sebebini halk eder. Fakat bir adam bir borç alıyor ama –kafeslemek tabir ediyorlar bugünkü günde– aldatmak için. Ödemeyecek ama karşısındakine ödeyeceğim diye senet veriyor, söz veriyor, şahit tutuyor ama ödemeye niyeti yok. Bu adamın Allah-u Teâlâ işini rast getirmez ve o borcu ödeyemez. Ahirete de müflis olarak gider.

(*Kul yâ muâz*) Ey Muaz, şöyle söyle:

(*Allâhümme mâlike'l-mülki*) “Ey mülkün sahibi olan Allahım! (*Tü'ti'l-mülke men teşâü*) Sen mülkü dilediğine verirsin. (*Ve tenziu'l-*

mülke mimmen teşâü) Sen mülkü dilediğinin elinden çeker alırsın. (*Ve tüizzü men teşâü*) Sen dilediğini aziz edersin, (*ve tüzillü men teşâü*) dilediğini ise zelil edersin. (*Bi-yedike'l-hayri*) Hayır yalnız senin elindedir. (*Inneke alâ külli şey'in kadîrun*) Şüphesiz sen her şeye kadirsin!”

(*Rahmâne'd-dünyâ ve'l-âhireti*) “Dünya ve ahiretin Rahman’ı olan Allahım! (*Tu'tîhâ men teşâü*) Sen dilediğine verirsin, (*ve temneuhâ men teşâü*) dilediğinden men edersin. (*İrhamnî rahmeten*) Bana öyle bir rahmet ihsan eyle ki, (*tu'nînî bihâ an rahmeti men sivâke*) o rahmetin, beni senden başkasının merhametinden müstağni kılsın.” Yani “Başkalarının bana acımasına meydan kalmasın. Senin acıman, rahmet etmen bana kâfi gelsin. Bana kimseye boyun büktürme!” demektir.

Duanın bir kısmı ayet-i kerimede tavsiye ediliyor:

قُلِ اللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ تَشَاءُ
وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ تَشَاءُ وَتُعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَتُذِلُّ
مَنْ تَشَاءُ بِيَدِكَ الْخَيْرُ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

(آل عمران : ٢٦)

(*Kuli'llâhümme mâlike'l-mülki tü'ti'l-mülke men teşâü, ve tenziu'l-mülke mimmen teşâü, ve tüizzü men teşâü ve tüzillü men teşâü, bi-*

yedike'l-hayri, inneke alâ külli şey'in kadîr.)
[De ki: Mülkün gerçek sahibi olan Allah'ım!
Sen mülkü dilediğine verirsin ve mülkü
dilediğinden geri alırsın. Dilediğini yüceltir,
dilediğini de alçaltırsın. Her türlü iyilik senin
elindedir. Gerçekten sen her şeye kadırsın.]
(Âl-i İmran, 3/26)

Allah-u Teâlâ bu dua sebebiyle, çeşitli esbaplar
halk ederekten, ona borcunu ödeyecek şeyler
ihsan eder. Bakarsın az zamanda zengin olur,
borcunu da öder, refaha da kavuşur.

i. Faydalı Hasletler

Hakîm-i Tirmizî, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan
rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz
buyurmuşlar ki:⁹

أَلَا أَعَلِّمُكَ خَصَلَاتٍ يَنْفَعُكَ اللَّهُ بِهِنَّ عَلَيْكَ
بِالْعِلْمِ فَإِنَّ الْعِلْمَ خَلِيلُ الْمُؤْمِنِ وَالْحِلْمُ
وَزِيرُهُ وَالْعَقْلُ دَلِيلُهُ وَالْعَمَلُ قَيْمُهُ وَالرِّفْقُ
أَبُوهُ وَاللِّينُ أَخُوهُ وَالصَّبْرُ أَمِيرُ جُنُودِهِ

(الحكيم عن ابن عباس)

RE. 167/5 (*Elâ üallimüke haslâtin
yenfeuke'llàhu bihinne? Aleyke bi'l-ilmî,
feinne'l-ilme halîlü'l-mü'mini; ve'l-hilmü
vezîrühû, ve'l-aklu delîlühû, ve'l-amelü
kayyimuhû, ve'r-rifku ebûhû, ve'l- lînü ehûhu,
ve's-sabru emîru cünûdihî.*)

(*Elâ üallimüke haslâtin yenfeuke'llâhu bihinne*) “Allah’ın, sana menfaat vereceği bazı hasletleri öğreteyim mi? (*Aleyke bi’l-ilmi*) Sana ilmi tavsiye ederim, (*feinne’l-ilme halîlü’l-mü’mini*) çünkü ilim, mü’minin dostudur.”

“İlme devam et! Mü’minin en güzel dostu ilimdir. Her şey var dünyada, çok nimetler var ama en evvel senin istifade edeceğin nimet ilim nimeti olsun. İlmî öğren, oku, okut. İkisi de lazım! Okumakla kâfi kalma, okuduğunu aynı zamanda başkalarına da öğretmekle ilmini takviye eyle!”

Cenâb-ı Peygamber niçin böyle bunu tavsiye ediyor? Çünkü en güzel dost ilimdir. Şimdi bizim ilmimiz olmasa yaşayamayız. Niçin?

E otura otura canı sıkılır insanın... Birisiyle konuşmak lazım! Ya günaha gireceksin konuşurken, ya boş vakitler geçireceksin, boş laflar... Ama kitabın olunca, hem bir çok mesele öğreniyorsun, okuyorsun; hem vaktin geçiyor, hem günahattan kurtuluyorsun, hem çok şeyler öğrenmiş oluyorsun ve öğretiyorsun. Onun için ilme çok devam et ve ilmi öğren!

⁹ Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü’l-Usûl*, c.I, s.210; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.III, s.69, no:4195; Ebü’d-Derdâ ve Enes ibn-i Mâlik RA’dan.

Kudâî, *Müsnedü’ş-Şihâb*, c.I, s.122, no:153; İbn-i Hacer, *Lisânü’l-Mîzân*, c.V, s.342, no:1131; Ebû Hüreyre RA’dan.

İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.LXIII, s.388; İbn-i Şâhin, *et-Tergîb fî Fadâilil-A’mâl*, c.I, s.278, no:249; Mizzî, *Tehzîbü’l-Kemâl*, c.XXXI, s.148; Vehb ibn-i Münebbih Rh.A’ten.

Kenzü’l-Ummâl, c.X, s.144, no:28732; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.V, s.472, no:4516.

(*Ve'l-hilmü vezîrühû*) “Hilim ise mü'minin veziridir.” İlmî öğrendiğin gibi, öğrenmek istediğin gibi hilmi de öğren, hilim sahibi ol!

İlim ulemaya, ilim meclisine devam edilerek öğrenilir. İlim kendiliğinden öğrenilmez, bir hocaya gideceksin, ondan takip edeceksin, ilmi öğreneceksin. Yahut çıraklığa gideceksin, hizmet edeceksin öğreneceksin.

Hilim de böyledir, hilim de kendiliğinden olmaz. Onu da erbabına hizmet ederek kazanabilirsin. Erbabının yanında hizmet etmedikçe hilim sahibi olamazsın! Mutlaka bir halimin yanında duracaksın, o hilim sıfatını takınmış bir adama hizmet edeceksin ki, o hilim sana da geçsin. Bunlar insandan insana geçici güzel huylardır.

Hilim çok geniş manalıdır, yumuşaklık demektir. Okursun kitapta, “Hilim çok iyi şey, ben de halim olayım!” dersin, o hilkat sende yoksa, olamazsın halim. Mutlaka mücahedenin neticesi olarak olabilirsin.

İnsan sıkıştığı vakitte arkadaşına sorar. Hükümdar da vezirine sorar:

“—Yahu ne yapacağız bu işi? Müşkil bir mesele, ne dersin, bir akıl ver bakalım?”

O da tabii vezirin tavsiyesine göre müşkil meseleyi çözmeye çalışır. Hilim de senin vezirindir, o da sana akıl verir.

(*Ve'l-aklu delîlühû*) “Akıl mü'minin delilidir.”

Ha bir de akla hizmet eyle ki, akıl da senin delilindir. İyiyeye ve kötüyeye sana delalet eder.

(*Ve'l-amelü kayyimuhû*) “Amel mü'minin kayyumudur.” Bunları ayakta tutan da ameldir. Bilirsin, yapamazsan olmaz.

Hilmin var, tatbik edemezsen olmaz. Aklın var, gösterdiği yolda gitmiyorsan, fayda etmez. Bu amel bunları ayakta tutar.

İlim hakkında söz söylemeye lüzum yok.

Süleyman AS bütün mahlûkatın lisanına alim, bütün madeniyâtlara, her şeylere sahip, gökte uçan, ordusunu da uçuran bir Peygamber. Cenâb-ı Hak ona sordu:

“—Yâ Süleyman! Sana ne vereyim; dünyayı mı istersin, ilim mi istersin?”

İlmi istedi, ilmin arkasından dünya da geldi. Çünkü ilim dünyayı çeker.

Köylüde de öyledir. Köylüye cahillik verilmiş, ilim şehirlîye verilmiş. İlim sebebiyle şehirlî köyün bereketini de çekmiş almış. Şehirde bereket vardır, köylerde yoktur. Zavallının çoğu pabuç bulamaz ayağına giymeye, yarı aç yarı tok... Sebebi cahillileridir. İlim olan yerde bereket vardır.

Hilme de bir misâl şöyle:

Büyük adamlardan birisi bir davet vermiş. Hizmetçisi sofrayı hazırlıyor misafirlere... Nasılsa ayağı kaymış, düşmüş. Orada büyük adamın çocuğu varmış. Sıcak çorba çocuğun üzerine dökülmüş, çocuk yanmış ve ölmüş.

Çocuk ölünce, hizmetçi köle zavallı, “Beni de öldürürler bu adamlar.” diyerek çok korkmuş.

Davet sahibi, kölenin de sahibi olan büyük adam:

“—Müsterih ol, hiç korkma, takdîr-i ilâhî bu! Seni ben azad ettim, şu serveti de sana veriyorum, başının çaresine bak!” demiş, adam kurtulmuş.

Orada bir sertlik yapıp da onu dövmek vardı, kovmak vardı; “Benim çocuğumun ölümüne sebep oldun!” diye her şeyi yapabiliirdi. Ama buna hilim engel oldu.

Bunu herkes yapabilir mi? Yapamaz. Ama o halim insanların yanında hilim öğrenmiş olanlar ancak yapabilirler. Meselâ Hz. Osman’ın hilmi, diğer büyüklerin hilimleri, onların yanlarında buldukça böyle hiç farkına varmadan insana geçer.

Meselâ bir demir kapkaradır, soğuktur. Ateşin içerisine sokuyorsunuz, bir zaman sonra hem yakıcı oluyor, hem ateşin rengini alıyor. Neden? Onunla mutâbak, mutâbakatı dolayısıyla.

Demir bunu yapabiliyor da insan da olmaz mı? İnsanda da olur. Demek sen de erbabına hizmet edersen, onun hali sana da intikal eder.

Akıl parayla alınan bir şey değil. Allah esirgeye, tımarhanedeki insanları görse insan, acır.

“—Neden canım?”

Akılları yok.

“—E biraz akıl verelim onlara?

İmkânı var mı? Olmuyor. Aklı Allah veriyor.

Kuru akıl da para etmez. Aklı olan iman eder. Gâvurda da akıl var, on para etmez.

“—Bak yıldıza da gidiyorlar Hocaefendi?”

Ne cehenneme giderse gitsin, on para etmez akılı...

Akıl nurdur. O nur ki insanı Allah’a götürmüyor, on para etmez. Nuru Allah vermiştir ki, bana gelsin kulum diyerekten... Seni Allah’a götürmeyen akıl, akıl değildir.

Ve’r-rıfku ebûhü) “Rıfk da mü’minin babasıdır.”

Şimdi bunların hepsinin başı da rıfkıdır. Rıfk, yumuşaklık. Sertlikten bir şey çıkmıyor demek ki, SAS Efendimiz daimâ yumuşaklığı tavsiye ediyor. Şimdi o adamın kölesine karşı yaptığı muamele, rıfkın neticesidir. Hilimle rıfk kardeş.

(Ve’l-lînü ehûhu) “Mülâyimlik de mü’minin kardeşidir.”

Rıfk ile lînin arasını bulamadım, ikisi de yumuşaklıktır ama herhalde aralarında bizim bilemediğimiz bir fark var. Lînet yumuşaklık, rıfk da yumuşaklık, ikisi de Arapça kelime, ikisi de yumuşaklığı bildiriyor.

“Bu yumuşaklık da insanın kardeşidir.” diyor. Yani insanın kardeşe nasıl ihtiyacı varsa, yumuşaklığa da böyle ihtiyacı vardır. Yumuşak olmazsan, rahat edemezsin dünyada...

(Ve’s-sabru emîru cünûdihî.) “Sabır da mü’minin askerlerinin kumandanıdır.”

Bu işin başı sabra bağlıdır. Sabırsızlıkla olmaz bu iş. Sabır bütün askeriyenin reisi oluyor, emir. Bütün yapacağın işlerin emiri sabırdır. İşte rıfk olacak, sabırlı olmazsan rıfk yapamazsın.

Sabırlı olmazsan yumuşaklığın olmaz, sabrın olmazsa hilmin olmaz. Sabrın olmazsa ibadetin olmaz; orucu tutamazsın, namazı kılamazsın, gece kalkıp ibadet edemezsin... Bunların hepsi sabra bağlı.

j. Zararı ve Hastalığı Gideren Bir Dua

İbnü's-Sünnî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

أَلَا أَعَلِّمُكَ كَلِمَاتٍ تَذُهِبُ عَنْكَ الضُّرَّ وَ
السَّقَمَ قُلْ تَوَكَّلْتُ عَلَى الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ
شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ
مِنَ الذَّلِّ وَكَبْرُهُ تَكْبِيرًا

(ابن السني عن أبي هريرة) (السراء: ١١١)

¹⁰ İbnü's-Sünnî, *Amelü'l-Yevm ve'l-Leyleh*, c.III, s.47, no:545; Ebû Hüreyre RA'dan

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.125, no:3444; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.V, s.478, no:4526.

RE. 167/6 (Elâ üallimüke kelimâtin tüzhibü anke'd-durra ve's- sekame? Kul: Tevekkeltü ale'l-hayyi'llezî lâ yemûtü, ve'l-hamdü li'llâhi'llezî lem yettehız veleden, velem yekün lehû şerikün fi'l- mülki, velem yekün lehû veliyyün mine'z-zülli ve kebbirhu tekbîrâ.) (Elâ üallimüke kelimâtin tüzhibü anke'd-durra ve's-sekame) “Sana bazı kelimeler öğreteyim mi ki, senden zararı ve hastalığı gidersen? (Kul) Şöyle de:

(Tevekkeltü ale'l-hayyi'llezî lâ yemûtü) “Ölümsüz ve daimî hayat ile diri olan Allah'a tevekkül ettim. (Ve'l-hamdü li'llâhi'llezî lem yettehız veleden) Hamd o Allah'a mahsustur ki, oğul edinmedi, (velem yekün lehû şerikün fi'l-mülki) ve hakimiyetinde ortağı yoktur; (velem yekün lehû veliyyün mine'z-zülli) acizlikten dolayı bir yardımcıya da ihtiyacı yoktur. (Ve kebbirhu tekbîrâ) Tekbir getirerek onun şanını yücelt!”

Bunu daima söyleyin ve çocuklarınıza da öğretin, çocuklarınız da bunu söylesin! Ailenize, evlatlarınıza yetiştirirken bunu öğretiniz, onlar da okusunlar, siz de okuyunuz. Duanın son kısmı İsrâ Sûresi'nde tavsiye ediliyor:

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ

لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ

وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبْرَهُ تَكْبِيرًا

(الْأَسْرَاءُ: ١١١)

(Vekuli'l-hamdü li'llâhi'llezî lem yettehiz veleden, velem yekün lehû şerikün fi'l-mülki, velem yekün lehû veliyyün mine'z-zülli ve kebbirhu tekbîrâ.) ['Çocuk edinmeyen, hakimiyette ortağı bulunmayan, âcizlikten ötürü bir dosta da ihtiyacı olmayan Allah'a hamd ederim!' de ve tekbir getirerek onun şanını yücelt!] İsrâ, 17/111)

k. Çok Faydalı Bir Dua

Ebü's-Şeyh, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

أَلَا أَعَلِّمُكَ دُعَاءً تَدْعُو بِهِ كُلَّمَا صَلَّيْتَ الْغَدَاةَ
ثَلَاثَ مَرَّاتٍ دَفَعَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَنْكَ الْبَرَصَ
وَالْجُذَامَ وَالْفَالِجَ وَالْعَمَى فِي الدُّنْيَا قُلْ
اللَّهُمَّ اهْدِنِي مِنْ عِنْدِكَ وَأَفِضْ عَلَيَّ مِنْ
فَضْلِكَ وَأَسْبِغْ عَلَيَّ مِنْ رَحْمَتِكَ
وَأَنْزِلْ عَلَيَّ مِنْ بَرَكَاتِكَ

(أبو الشيخ عن أنس)

¹¹ Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.145, no:3520; Câmiü'l-Ehâdîs, c.V, s.473, no:4518.

RE. 167/7 (Elâ üallimüke duâen tedû bihî, küllemâ salleyte'l-gadâte selâse merrâtin, defea'llâhu azze ve celle anke'l-berasa ve'lcüzâme ve'lfâlice ve'l-umye fi'd-dünyâ, kul: Allâhümme'hdinî min indike, ve efîd aleyye min fadlike, ve esbıĝ aleyye min rahmetike, ve enzil aleyye min berekâtike.)

(Elâ üallimüke duâen tedû bihî) “Sana bir dua öğreteyim mi ki, (küllemâ salleyte'l-gadâte selâse merrâtin) her sabah namazını kıldığında onu üç defa okursan, (defea'llâhu azze ve celle anke'l-berasa) Allah Azze ve Celle berası, (ve'lcüzâme) ve cüzzamı, (ve'lfâlice) ve felci, (ve'l-umye fi'd-dünyâ) ve dünyada körlüğü senden uzak tutar. (Kul) De ki:

(Allâhümme'hdinî min indike) “Allahım, bana kendi katından hidayet ver! (Ve efîd aleyye min fadlike) Fazl u keremini üzerime akıt! (Ve esbıĝ aleyye min rahmetike) Rahmetini bana akıt! (Ve enzil aleyye min berekâtike) Bereketlerinden üzerime indir yâ Rabbi!”

Duayı tekrar edersek:

اللَّهُمَّ اهْدِنِي مِنْ عِنْدِكَ وَأَفِضْ عَلَيَّ مِنْ

فَضْلِكَ وَأَسْبِغْ عَلَيَّ مِنْ رَحْمَتِكَ

وَأَنْزِلْ عَلَيَّ مِنْ بَرَكَاتِكَ

(Allâhümme'hdinî min indike, ve efîd aleyye min fadlike, ve esbıĝ aleyye min rahmetike, ve enzil aleyye min berakâtike)

Sen bu duayı üç kere böyle sabah namazından sonra okursan, Allahu Teâlâ senden *beras* denilen illeti giderir. Baras, miskinlik ve vücudu böyle beyazlığa sürükleyen bir dert. Allah muhafaza...

Cüzzamı giderir. Meşhur olan bir cüzzam hastalığı, ki nereye girerse oradaki azayı felce uğratıp, koparıp, düşürüyor.

Felç hastalığını giderir. Dünyadaki körlüğü giderir.

Körlük malum iki kısımdır. Bir göz nimetinden mahrum olmak suretiyle körlük var, bir de hidayetden mahrumiyet suretiyle körlük var ki, bu öteki körlükten daha beterdir.

Dünyadaki körlükten, felç hastalığından, cüzzam hastalığından, baras hastalığından Allah seni korur; sabah namazından sonra okuyacağın şu dua ile.

Bunu sabahları bir kere okuyoruz biz. Cenab-ı Peygamber üç kere okunmasını tavsiye etmiş

Bizim zayıf oluşumuzun ve takviye olmaya ihtiyaç oluşumuza bir nümune olarkten bir hikâye okudum. Cuma günü ondan biraz bahsetmiştim ama cuma namazı dolayısıyla kısa oldu.

Adamın birisi, kendisini körlükten kurtarmak için yardımcı olacak birisini aramaya çıkıyor. Hani körüz biz. Cenâb-ı Hak böyle çok büyük sırlarla doldurmuştur bizi, sır dolu bizde.

Ama o sırlardan haberimiz olmadan bu dünyadan körü körüne gidiyoruz. Körlük demek bu sırları görememek.

Yalnız şimdi bizim görmediğimiz mikroplar var. Doktor, “Sana filan mikrop gelmiş.” diyor, inanıyoruz.

Görüyor musun sen o mikrobu? Nereden göreceksin, ufacık bir şey. O ufacık gözümüzün görmediği şey bizim canımıza okuyor. Sen bizim acimize bak! Bugün gökte uçuyoruz, Ay’a da gidiyoruz ama gözümüzün görmediği ufacık bir mikrop bizim canımıza okuyor, hakkında da gelemiyoruz. Bir griptir gidiyor ortada, ne olduğunu kimsenin bildiği yok. Çeşitlisi de var tabii Allah esirgesin...

Binâen aleyh, bizim sırlar ile dolu olduğumuz halde, bunları göremeyişimiz neden? Bunun hep sebepleri var. Doktor kısmı tıbdan buluyor, işte bunun sebebi bu diyor fakat öteki sırlara onun aklı ermez. Öteki sırlar bizde doluyken biz onlardan mahrumuz.

Şimdi kısa bir misal arz edeyim size:

Donanma denilen bir gemi var. Gâvur yapıyor, gayet büyük gemiler. Onun bir tanesine diyor ki, “Sen reissin.” Ötekilere de, “Siz buna tâbi olacaksınız.” diyor, salıyor denizlere...

Havaya bir filo yolluyorlar; “Sen reissin, ötekiler sana tâbi olacak, sen bunları havada idare et!” diyor, gidiyor.

Hepsinin de merkezle bir irtibatı var. Merkez diyor ki:

“—Filan tarafa dön, filan tarafa git.”

O da gemisini o tarafa çeviriyor, filosunu o tarafa çeviriyor; aldığı emre göre hareketini tanzim ediyor.

Bu kul yapısı bir şey... Onun içine televizyon koymuş, radar koymuş, telefon koymuş... Çeşitli aletler koymuş, ki merkeziyle irtibatını temin etsin diyerekten.

Cenâb-ı Hak bizi ekmel-i mahlûkât diye yollamış. Her şeyin en ekmeli bizde, en güzeli bizde... En güzeli biz olduğumuz halde bizim radarımız olmasın olur mu, bizim televizyonumuz olmasın olur mu, bizim telsizimiz olmasın olur mu?

Olmamasının hiç imkânı yok...

Şimdi körlük odur ki, bunlar bizde mevcutken bunları kapamışız, örtmüşüz. Yani yerin altında su duruyor, eşip de içemiyoruz, susuzluktan yanıyoruz. Orada, ambarda ekmek, buğday dolu; açıp da alamıyoruz. Bu körlüğün alâmeti.

Bu kadar nimet bizde mevcut, bu kadar esrar mevcut, hangimizin bir şey alabildiği var?

Şimdi bak o hikâyedeki Faslı adam, böyle bir esrara nail olayım diyerekten memleketinden çıkmış:

“—Acaba beni kim bu esrara kavuşturabilir? Makinem bozulmuş, bu makinemi tamir edecek bir adam lazım! Hastayı doktor tedavi ediyor, kolay, fakat bendeki esrarları bana gösterecek doktoru ben nereden bulayım?” diyor, dolaşüyor dünyayı.

On dört sene ama, 14 sene dünyayı dolaşıyor. Bir memlekete geliyor, o memlekette diyorlar ki işte filan adam var o sana, senin derdine merhem olur ama, o adam ayda üç gün çıkıyor meydana, 27 gün evinde, i'tikafta... Hiç kimseyle teması yok. Ekmeğini, yemeğini de ona göre hazırlamış, bütün işi gücü Kur'an okumak, namaz kılmak, ibadet, taat... Ancak üç gün çıkıyor, halktan kendisinden bir şey sormak isteyenler o üç gün içerisinde konuşuyor, üç gün bitti mi yine halvetine giriyor.

Gelmiş, "Ne istiyorsun evlat?" demiş, üç gün olmuş. Demiş;

"—Efendim, benim iki âyette takıntım var onu öğrenmek istiyorum.

"—Nedir yavrum?"

Estaîzü bi'llâh:

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا

تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ

عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا

(الفتح: ۱-۲)

(*Innâ fetahnâ leke fethan mübînâ. Li-yağfira leke'llàhu mâ tekaddeme min zenbike ve mâ teahhara ve yütimme ni'metehû aleyke ve yehdiyeke sırâtan müstakîmâ.*) [Biz sana doğrusu apaçık bir fetih ihsan ettik.

Böylece Allah, senin geçmiş ve gelecek günahını bağışlar. Sana olan nimetini tamamlar ve seni doğru bir yola iletir.] (Fetih, 48/1-2)

Burada Cenâb-ı Allah Peygamber'e iki günahtan bahsetmiş; bir evvelki günah, bir sonraki günah. 'Peygamber'de günah nasıl olur?' diyerekten bunu anlamak istiyorum?"

Tabii o zât da ulemanın verdiği tefsirdeki mânalarla onu açıklamış. Soran şahıs:

“—Onu biz de biliyoruz.” demiş.

Demek istemiş ki, bu adam hakikatte alim değil, hakikatten gafil bu adam. Kitapta okuduğunu söylüyor bana.

Halbuki Peygamber günah işlemez. Kâinat onun yüzü suyu hürmetine halk olmuş, onun nuru her tarafı yakıyor, onun nuru cihanı doldurmuş, onda günah olur mu hiç? Orada ki esrar bambaşka...

Bıraktım onu, gittim bir memlekete daha... Orada dediler ki, “Fılan efendi derdine derman olur.” Günde 500-600 kilo zahireyi pişiriyorlar, gelen geçen yiyor; gelen dervişân, şu bu neyse... Günde 500-600 okkalık yemek pişiyor.

Demek ki birkaç bin kişi gelip gidiyor buraya. Oraya girdim baktım ki, onun da hiç kimseyle ilgisi yok, boyuna yatıp kalkıyor, ibadetle, taatle meşgul. Baktım onun hiçbir şeyden haberi yok.

İbadet ayrı, sofuluk ayrı, irfan ayrı... Göz körlüğü o ayrı bir şey, gönül açıklığı ayrı bir şey! Sofulukla, tesbihle olmaz o iş... Allah'a yalvaracaksın da Allah açacak o gönlü. İnsanların elinde değil o...

Efendimiz SAS'ın buyurduğu dua o dua. Onu sıdk ile Cenâb-ı Hakk'a arz eder de sana bir şey olursa, ne mutlu sana!

Bakmış adam, yok çare, dönmüş memleketine gidiyor. O sırada bir gemi yanaşmış bir yere, eşya naklediyorlar. Bakmış, adamın birisi çok kavi bir adam, çok yük taşıyor,

“—Bu kadar yükü bir adam nasıl taşır?” diyerekten taaccüp etmiş.

Ağır bir şey kaldırıyor demek ki... Bakınca, o adam bunun içini okumuş. Hamal!.. Hamal içini okuyor o adamın. Esrara vâkıf. Demiş;

“—Bendeki kuvveti görme! Bana bu kuvveti vereni gör! Bende iş yok!” demiş.

Şimdi insan, karşısına bir duvar gelir, bir insan gelir, bir şey gelir, çarpar ona;

“—Bu nedir?” demez mi insan?

Elbette diyecek. Şimdi bu koca kâinât bizim gözümüze her gün çarpıyor da niçin,

“—Bunun sahibi kim yahu?” demiyoruz.

Ayağımıza bir taş takılıyor;

“—Bu taş neden takıldı ayağımıza?” diyoruz.

Bu koskoca kâinâtın sahibini aramamak, sahibini düşünmemek, sahibini bulmamak ne büyük gaflet, ne büyük körlüktür! Körlüğün en büyüğü, içinde yaşadığımız dünyanın sahibini bilememek ve bulamamak.

Ay ile Dünya arası şu kadarmış; bırak, onu yaradana bak!

Her gün birbirimizle karşı karşıya geliyoruz. Bir insan bir insana bakar da orada Allah'ını göremezse, ondan daha kör kim olabilir?

Şu tasviri kim yapabilir? Şu güzelliği kim verebilir? Şu saltanat kimin elindedir? Bu kadar saltanatı, varlığı sana vermiş, bakıyorsun, hayran oluyorsun gözüne, kaşına, yüzüne... Her tarafına baygın bir haldesin de bunu yapanı düşünemiyorsun!

Bunu nerede yapmış? Karanlık ana rahminde. Kapkaranlık, kimsenin nüfuz edemediği bir yerde şu güzel tasviri çıkarmış.

“—Nereden çıkardı bunu?”

Bu topraktan çıkardı işte! Şu toprağı yemişsin kan olmuş, kanını bak çeşit şekillere sokmuş, insan diye sana senin önüne koymuş. Artık o kan bir kısmı görüyor, bir kısmı duyuyor, bir kısmı akıllarıyla aylara gitmeye, yıldızlara gitmeye kalkıyor.

Bunu yapan kudretin sahibini görmemek, tanımamak, bilmemek kadar ahmaklık, körlük, zayıflık olur mu dersin?

En zillet, zelillik bu zelilliktir. Allah bu zelillikten bütün insanları kurtarsın...

O adam Şimdi demiş ki;

“–Sen bana bak Şimdi, bana bak!” demiş.

YatmıŐ uzanmıŐ:

“–*Lâ ilâhe illa’llah, Muhammedün rasûlü’llah*”
demiş, Mevlâ’ya yürümüş gitmiş.

İki yüz sene evvel bu... Kuvvet, tasarruf bak
nasıl insana kendisini bile Mevlâ’sına istediği
dakikada teslim ediyor.

Adam bundan hayret etmiş, taaccüplere
düşmüş. DemiŐler ki;

“–Filan memlekette filan adam, senin irŐadcın
o olacak.”

Gitmiş onu bulmuş. Altı ay ona hizmet ettim,
bütün esrarı Cenab-ı Hak bana ihsan eyledi
diyor.

Yani ateŐi bulup, ateşin iŐerisine demiri
sokmak hüner. İnsan olmak, insanı bulup
insanla beraber olmak hüner.

Şimdi birŐok insanlar gelir;

“–Ah Őu derdim var, bu derdim var, Őunu
isterim, bunu isterim.”

Bunların hepsi dünyaya ait, böyle iŐ olmaz.
Allah işin gelen Allah işin konuŐur, Allah işin
alacağını alır, gider. Dünya işin gelmelerinin
hiŐ kıymeti yok, hiŐbir fayda temin etmez.

Kör, kömürün iŐine sokarsın demiri, yine kömür
olaraktan őkartırsın dıŐarı. AteŐe sokacaksın ki
ateŐ olsun. Binâen aleyh dünyadan sıyrılıp da
girmek lazım iŐeriye... Dünyadan sıyrılmadan
girdikten sonra dünyada bir Şey ele geŐmez.

Allah cümlemizi gafletten uyandırısın da Allah yolunda yaşayan, Allah yolundaki insanlarla hemdem olan kullarından eylesin...

Mevlid'in son kısmında Süleyman Çelebi'nin bir sözü vardır:

Sâna layık kullarınla hemdem et,

Ehl-i derdin sohbetine mahrem et,

“—Sana layık kullarınla sohbet edip, onlarla düşüp kalkmak devletini bize ihsan et!” diyerek, duasının sonuna da onu eklemiştir ki, çok güzel söz söylemiştir orada.

Allah cümlemizi affetsin... Tefvikât-ı samedâniyesine mazhar eylesin de iyi insanlardan olabilmek devletine nail eylesin...

Şimdi bu iyi insanların başı Rasûl-i Ekrem'dir. Bütün kâinat, yer gök onun yüzü suyu hürmetine halk olunmuştur.

Şimdi bak aziz kardeş! Bu dünyada cennetten daha iyi bir şey var mıdır? Yok, olamaz!

Dünyada cennetten daha iyi olan, Rasûl-ü Ekrem SAS'in müşahedesidir, cennetten iyidir. Çünkü cennet mahlûktur, çünkü cennet Peygamber'in nurundan yaratılmıştır. Sen burada onun nuruyla müşahede şerefine nail olamadan gidersen, kör gelir, kör gidersin.

Allah hepimizin gözlerini açsın da o Rasûl-i Ekrem'in şefaatine nail eylesin... Onun nurundan bize nurlar ihsan buyursun...

Yoksa dünya böyle kavga kıyamet için, yemek için, zevk için yaratılmış bir yer değil, burası irfan yeridir.

Apartmanın olsa ne olacak? Ne kadar büyük apartmanın olsa en nihayet bırakıp gideceksin. Servetin ne kadar çok olursa olsun, yine bırakıp gideceksin.

Ne firavunlar vardı, Mısır işte gözümüzün önünde. Oradaki firavunların ne büyük saltanatları vardı. Kime yaramış? Gitmiş hepsi gürültüye...

Peygamberlere bile bırakmadı Cenab-ı Hak saltanatı, onları da ne aldı götürdü. Ama bizim Peygamberimiz'in saltanatı kıyamete kadar bakîdir, kıyamete kadar!

Onun maneviyatı her daim devam etmektedir. Bak bu güneş geceleri kayboluyor, Peygamber SAS'in nuru hiçbir zaman kaybolmadı. Gecesinde de o nur gündüzünde de o nurdur. Binâen aleyh o nur ile iltisakı temin edebilecek çareler için Cenab-ı Hakk'a yalvarıp da;

”—Yâ Rabbi! Benim nurumu Peygamber SAS'in nuru ile birleştir, buluştur.” diye dua etmeliyiz.

Oraya, Medîne-i Münevvere'ye gidiyoruz... Ben kendim için söylüyorum, oraya gidiyoruz; körü körüne gidip, körü körüne dönüyoruz, odun gibi... Rasûlüllah'ın önünde erir insan! O erime nerede bizde...

Niçin? Kabiliyetimiz yok ki, odun gibiyiz. Buradaki hazırlığımız saltanat için... Gidelim oraya zevk ü sefâ içinde yaşayalım... Tayyare oh mis gibi uçacak, üç saatte zaten orada, her şey emrimize âmâde, hazır.

“—Rasûlüllah’ı bir ziyaret edelim!” diyoruz, gidiyoruz,

“—*Es-salâtü ve’s-selâmü aleyke yâ rasûla’llah!*” diye selâmlıyoruz.

O da bir devlet ama, asıl devlet ondan feyz alabilmek, nur alabilmek...

Onun için her şey mutabakatla olur. Üç şeyde insan mutabık kalmazsa, o denk gelmez birbirine... Her şeyde bir denklik lazım ya, o denklik için üç şey: Akılda, tabiatta, kanda... Akılda, tabiatta, kanda uygunluk olmazsa, Peygamber’den istifade edemezsin.

“—E bizim kanımız ayrı, Peygamber’in kanı ayrı?”

Öyle iş yok. Biz İslâm kanıyla kanlıyız. Binâen aleyh, kanımız Rasûlüllah’ın kanıyla aynı kandır, İslâm kanıdır.

İkincisi tabiat. Rasûl-i Ekrem’in tabiatı nasılsa, o tabiatla tabiatlanmadıkça oradan faydalanamayız.

Aklı Rasûlüllah’ın aklıyla akıllandırmadıkça, o mutabakattan da netice alınmaz.

Onun için Rasûlüllah’ın aklından, Rasûlüllah’ın tabiatından, Rasûlüllah’ın kanından kan almak lazım!

Nasıl ki şimdi insanlara kan veriyorlar ya, bizim o kanı almamız lazım! Nasıl olacak? Peygamber’in söylediklerini tatbik ederek. Amel dedi ya, bu işlerin neticesi ameldir. Biliyorsunuz, her şey yerinde olursa, güzel olur.

Dün Çorum'dan bir efendi geldi, ben bir hocaefendi zannettim. Böyle sakalı güzel, nurlu bir adam. Yabancı, tanımıyorum. Buyurun hoş geldiniz dedim, oturdu.

“—Kimsiniz efendim?” dedim, kartını verdi.

Çorum belediyesinin bilmem ne müdürüymüş. Maşallah dedim, siz müdür olduğunuz halde böyle sakallı filan...

“—Evet, el-hamdü lillâh müdür olduğum halde böyle sakalımla vazifemi yapıyorum, emekliliğime bir buçuk sene kaldı.” dedi.

Dedim:

“—Bizim hocalarımızda bile yok bu sakal! Sen böyle müdür olmuşsun, bir dairenin müdürü olduğun halde sakalını muhafaza edebiliyorsun.”

Ama kim bilir ne zılgıtlar yemiştir o. Yemiştir ama mukavemet etmiş, muhafaza ediyor bugün onu.

Biz de Rasûlullah'ın karşısına gideceğiz, sakalımız var ama, yalancı. Çünkü keseceğiz onu... Üç günlük bırakılmış sakalımız, hac bitince keseceğiz.

Rasûlullah'ın karşısına gidiyoruz;

“—Sen kimsin ya?”

“—Ben senin ümmetimin yâ Rasûlallah!”

“—Benim ümmetimin sakalı vardı, senin sakalın yok!” demez mi?

Diyecek tabii!.. Sonra içimiz de meydanda...
Allah affetsin cümlemizi.

Bu para berbat bir şey, Allah kökünü kaldırsın diyeceğim ama parasız da yaşanmıyor. Parasız da yaşanmıyor... Bu paralar için insan her gün gece gündüz çalışıyor.

Hubbû'd-dünyâ büyük felâket... İnsan bu dünya sevgisinden kurtulmadıkça kendini Allah'a veremez, Rasûlüllah'a da ümmet olamaz.

Peygamber SAS'in apartmanları nasıldı, biliyor musunuz? Kaç katlı apartmanı vardı Peygamber SAS'in?

Peygamber SAS yemek yerken nasıl yiyordu? Hangi masalarda, hangi altın, gümüş tabaklarda yiyordu? Kaşıklar nasıldı? Yemeği nasıldı?

Meşin deriden bir sofrası vardı mübareğin, onun üzerinde ne bulursa yiyordu. Niçin? Allah ile meşgul olanın dünyayla meşguliyete vakti kalmaz ki. Onun işi Allah ile... Binâen aleyh dünyaya iltifatı hiç yoktu.

Ama bizim bütün işimiz dünya ile... Servetimiz yerinde olsun, her şeyimiz yerinde olsun. Onunla beraber ahiret de bizimle olsun... Olur ama o kadar olur.

Allah cümlemizi gaflet uykusundan uyandırсын da cümlemize kâmil bir iman, kâmil bir ümmetlik nasîb ü müyesser eylesin...

Tabii şüphesiz ki aradan 1300 sene geçmiş, 1400 sene oluyor neredeyse, çok geride kaldık. Şimdi tabii o ashabın seviyesinde olamayız, çok uzaktayız; ama özenmekliğimiz lazım!

Firavunların yaptıklarına özeneceğine insan, peygamberlerin yaptığına özenirse... Yapamaz ama hiç olmazsa özenir, öyle olmasını isterse, o da ne büyük bir devlettir.

Allah bizi peygamberlerin yollarına özenenlerden etsin...

Li'llâhi'l-fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU

İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

